

Súd: Okresný súd Skalica
Spisová značka: 7C/83/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714204510
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimíra Slobodová
ECLI: ECLI:SK:OSSI:2015:2714204510.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Skalica samosudkyňou JUDr. Vladimírou Slobodovou v právnej veci navrhovateľa: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., AK so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 47 233 516 proti odporcovi: G. N., U.. XX.XX.XXXX, R. D. T. XXXX/X, E., občan SR, za účasti Spotrebiteľského združenia OSA, Fedinova 9, Bratislava, IČO: 42 260 086 ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu, zast. advokátskou kanceláriou HKP Legal, s.r.o., Sasinkova 6, Bratislava, IČO: 36 727 334, o zaplatenie 2.330,73 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 239,44 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 239,44 eur od 1.9.2012 do zaplatenia, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku súd návrh zamietá.

Súd odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 119 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu 18.7.2014 domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu 2.330,73 eur a zmluvnú pokutu 0,065 % denne a úrok z omeškania 2,525 % ročne zo sumy 80,37 eur od 10.5.2012 do zaplatenia, zo sumy 80,37 eur od 10.6.2012 do zaplatenia, zo sumy 80,37 eur od 10.7.2012 do zaplatenia, zo sumy 80,37 eur od 10.8.2012 do zaplatenia, zo sumy 2.009,25 eur od 31.8.2012 do zaplatenia tak, že tento úrok z omeškania a táto zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 1.500 eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 1500 eur len 8,75 % ročný úrok z omeškania zo sumy 2.330,73 eur do zaplatenia. Navrhovateľ sa domáha plnenia z titulu nesplatenia úveru poskytnutého na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 12.11.2010, trovy konania, trovy právneho zastúpenia.

Navrhovateľ na podanom návrhu trval.

Súd vykonal dokazovanie žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/ zmluvou o revolvingovom úvere č. 8100032804 zo dňa 12.11.2010, zmluvnými dojednaniami zmluvy o revolvingovom úvere, kartou klienta zo dňa 14.02.2014 pokusom o zmier z 7.11.2012, oznámenie o zosplatnení zo 22.7.2012, oznámením navrhovateľa o schválení úveru z 12.11.2010, písomným vyjadrením právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, ako i ostatným obsahom spisu a zistil tento stav veci:

Navrhovateľ ako právnická osoba uzatvoril podľa vyjadrenia samotného navrhovateľa a ním predložených listinných dôkazov s odporcom ako spotrebiteľom dňa 12.11.2010 zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej súčasťou sú Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere (ďalej len „ZdZoRÚ“). Na základe predmetnej zmluvy mu bol poskytnutý úver vo výške 1500 eur (takáto suma je uvedená v samotnej zmluve). Zmluvné strany si dohodli mesačnú splátku istiny 80,37 eur vždy k 9. dňu v mesiaci, počet splátok 42, RPMN za úver 65,15 %, ročnú úrokovú sadzbu 70,01 %, celkovú čiastku, ktorú musí dlžník zaplatiť (úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) v sume 3.375,54 eur, priemernú RPMN za úver 47,39 %.

Z obsahu oznámenia navrhovateľa o schválení úveru dlžníkovi z 12.11.2010 súd zistil, že predmetné oznámenie je podpísané len navrhovateľovi a sú v ňom okrem iného uvedené i údaje: dátum splatnosti prvej splátky: 9.1.2011, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 9.6.2014.

Z obsahu karty klienta z 14.2.2014 doloženej navrhovateľom mal súd preukázané, že dňa 12.11.2010 bola odporcovi reálne vyplatená jednorázovo suma 1.284,25 eur, celkovo odporca zaplatil sumu 1.044,81 eur. Túto sumu súdu potvrdil navrhovateľ už v samotnom návrhu.

Podľa vyjadrenia navrhovateľa sa odporca dostal do omeškania s úhradou splátok už pri splátke č. 17. Odporca do okamžitej splatnosti úveru zaplatili celkovo 1.044,81 eur. Nakoľko bol odporca v omeškaní s zaplatením splátky č. 17 o viac ako tri mesiace, navrhovateľ si podľa § 565 OZ uplatnil právo na okamžitú splatnosť úveru. Navrhovateľ listom z 22.7.2012 oznámil dlžníkovi zosplatnenie celého úveru od uplynutia 15 dní od doručenia tohto oznámenia. Navrhovateľ v návrhu uvádzal, že po zosplatnení mal dlžník uhradiť celkovo 2.330,73 eur dňa 30.8.2012. Súd si z toho ustálil, že bol úver zosplatnený k dňu 30.8.2012. Po zosplatnení úveru odporca neuhradil už nič. Doposiaľ zvyšnú sumu neuhradili, preto si navrhovateľ uplatnil úrok z omeškania.

Navrhovateľ sa domáha zaplata aj zmluvnej pokuty podľa článku 14 ods. 14.1 zmluvy vo výške 0,065% denne a to: zo sumy 80,37 eur od 10.5.2012 do zaplata, zo sumy 80,37 eur od 10.6.2012 do zaplata, zo sumy 80,37 eur od 10.7.2012 do zaplata, zo sumy 80,37 eur od 10.8.2012 do zaplata, zo sumy 2.009,25 eur od 31.8.2012 do zaplata

V článku 14, ods. 14.1. ZdZoRÚ je uvedené, že „V prípade omeškania Dlžníka s úhradou plátky úveru alebo jej časti je dlžník povinný zaplatiť Veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,065% dlžnej sumy za každý deň omeškania (23,725% ročne).

Odporca v rámci svojho písomného vyjadrenia nárok navrhovateľa neuznal. Potvrdil poskytnutie úveru navrhovateľom, ktorý aj splácal, ale 19.10.2011 bol vzatý do väzby, odsúdený a preto si nemohol plniť záväzok voči navrhovateľovi. Jeho družka sa pokúšala kontaktovať s pracovníkom navrhovateľa (D.. C.) majúceho na starosti obvod E. za účelom nahlásenia týchto informácií a dohodnúť sa na riešení veci, aby mu nerástli úroky. menovaný zamestnanec bol podľa odporcu ale nezastihnuteľný. Podmienečne bol prepustený až 15.10.2013 a dovtedy ho navrhovateľ žiadnym spôsobom nekontaktoval. Na pojednávaní odporca zotrval na svojom písomnom vyjadrení. Po vrátení sa z výkonu trestu sa informoval u navrhovateľa, koľko im dlží, ale podľa jeho tvrdenia mu navrhovateľ oznámil, že na neho podávajú žalobu na súd. Taktiež sa pridržiaval vyjadrenia vedľajšieho účastníka vystupujúceho na jeho strane. Záverom prejavil ochotu uhradiť sumu, ale len tú, ktorú reálne vyčerpá a doposiaľ nesplatil.

Vedľajší účastník vstúpil do konania na stranu odporcu. Jeho právny zástupca si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia počítajúc odmenu za jeden úkon práve z sumy 2.330,73 eur ako tarifnej hodnoty. Konkrétne si uplatnil sumu 262,30 eur pozostávajúcu z odmeny za 1 úkon právnej služby x 101,25 eur (prevzatie a príprava zastúpenia); 1 x režijný paušál á 8,04 eur, 20 % DPH z súčtu súm 101,25 eur +8,04 eur.

Právny zástupca vedľajšieho účastníka sa vo svojom vyjadrení opieral o ustanovenia § 52 ods. 1,3,4 OZ, § 53 ods. 1 OZ, § 53 ods. 5 OZ, §9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. Na podporu svojich tvrdení sa odvolával na množstvo obdobných rozhodnutí vydaných inými súdmi. V rámci svojho vyjadrenia na obranu odporcu uviedol, že „odporca nemal možnosť vopred zmluvu reálne ovplyvniť“. Z príloh mu vyplýva, že odporcovi bol reálne poskytnutý úver 1.284,25 eur a uhradil celkovo 1044,81 eur, ale navrhovateľ žaluje ešte sumu 2.330,73 eur. Uviedol, že je ťažké nájsť logický podklad na vymáhanie žalovanej sumy 2.091,29 eur, ktorá v percentuálnom vyjadrení predstavuje viac ako 162 % odplatu za poskytnutie úveru! Odvolávajúc sa na obsah zmluvy, nešpecifikovanú mesačnú splátku v zmluve podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona. Výšku ročnej úrovekovej sadzby 70,01% považuje za neprimerane vysokú a podľa neho ide o civilnoprávnu úžeru. Návrh považuje za neopodstatnený v časti 2.091,29 eur a v tejto časti žiadal návrh zamietnuť.

Podľa § 1 ods. 1, 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. k 12.11.2010, Tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 2, písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a), písm. b), zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Podľa § 52 ods. 1, 2,3,4 Občianskeho zákonníka (účinný k dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. 12.11.2010), Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1, 2, 3, 5 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa čl. 3 b. 1 Smernice č. 13/1993 Rady EHS zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa čl. 3 b. 1 Smernice č. 13/1993 Rady EHS zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda.

Nakoľko mal súd preukázané, že odporca reálne vyčerpal jednorázovo úver v sume 1.284,25 eur dňa 12.11.2010, t.j. v čase účinnosti zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, súd v tomto konkrétnom prípade aplikoval i ustanovenia tohto právneho predpisu práve na čerpanie úveru.

Ustanovenia zákona č.126/2010 Z.z. predstavujú špeciálny predpis k úprave úverových zmlúv. Zmluvy o spotrebiteľskom úvere predstavujú osobitný zmluvný typ záväzku upravený osobitným zákonom č. 126/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý osobitne ustanovuje náležitosti zmluvy a v ostatných náležitostiach odkazuje na úpravu ustanovení v Občianskom zákonníku.

Podľa § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Predmetom konania je zaplatenie 2.330,73 eur a zmluvnú pokutu 0,065 % denne a úrok z omeškania 2,525 % ročne zo sumy 80,37 eur od 10.5.2012 do zaplatenia, zo sumy 80,37 eur od 10.6.2012 do zaplatenia, zo sumy 80,37 eur od 10.7.2012 do zaplatenia, zo sumy 80,37 eur od 10.8.2012 do zaplatenia, zo sumy 2.009,25 eur od 31.8.2012 do zaplatenia tak, že tento úrok z omeškania a táto zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 1.500 eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 1500 eur len 8,75 % ročný úrok z omeškania zo sumy 2.330,73 eur do zaplatenia z titulu nesplateného revolvingového úveru. Vzhľadom na preukázanú skutočnosť, že dlžníkovi bol úver poskytnutý jednorázovo a to reálne vo výške 1.284,25 eur a nevyužil revolving, súd si predmetnú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a nie revolvingovú zmluvu.

Súd sa najprv vyporiadal s tým, či medzi navrhovateľom a odporcom bol uzatvorený občianskoprávny vzťah alebo obchodnoprávny vzťah, lebo zmluva bola uzatváraná s fyzickou osobou ako spotrebiteľom. Z vykovaného dokazovania mal súd preukázané, že navrhovateľ uzatvoril s odporcom zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 12.11.2010, na základe ktorej mu preukázateľne podľa karty klienta poskytol úver 1.284,25 eur pri dohodnutej mesačnej splátke 80,37 eur, v počte 42 splátok. V zmluve bol síce uvedený úverový limit 1500 eur, ale navrhovateľ reálne preukázal len poskytnutie sumy 1.284,25 eur. Podľa vyjadrenia navrhovateľa a aj doloženej karty klienta odporca uhradil celkovo sumu 1.044,81 eur. Navrhovateľ v danej veci vystupuje ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a odporca ako spotrebiteľ, ktorý nemá postavenie podnikateľa, a ktorý nemohol ovplyvniť podstatný obsah zmluvy a ani obsah všeobecných obchodných podmienok k zmluve. Súd dospel k záveru, že v tomto prípade bola uzatvorená formulárová spotrebiteľská zmluva dňa 12.11.2010. Text zmluvy bol vopred pripravený, dlžník ako spotrebiteľ nemal možnosť žiadnym podstatným spôsobom zasahovať do jej obsahu a ani do obsahu príslušných obchodných podmienok tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Právny predchodca navrhovateľa konal pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a odporca zmluvu uzatvoril ako spotrebiteľ, lebo pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy vystupoval ako fyzická osoba nekonajúca v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, spotrebiteľský úver im bol poskytnutý na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Na základe týchto myšlienkových pochodov si súd ustálil, že právny vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou o splátkovom úvere je nevyhnutné posudzovať podľa zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, že predmetná zmluva je tzv. absolútny obchod. S poukazom na vyššie uvedené a vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako i ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

Z obsahu zmluvy z 12.11.2010 si súd ustálil, že v nej nebol v zmysle § 9ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. jasne a určite vymedzený počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov. Bola uvedená len výška mesačnej splátky. Takýmto postupom sa obchádzali jednotlivé ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. z. a to ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z., podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavujú prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Pokiaľ pod poplatky nie je možné zahrnúť úrok a s ohľadom na to, že úroky sú splatné so splatnosťou jednotlivej splátky, úroky možno požadovať do zaplatenia a to aj predčasného, je úplne vylúčené, aby suma celkových úrokov bola pojatá priamo do mesačnej splátky. Nakoľko v zmluve nebola splnená základná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z., podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda rozčlenením jednotlivých čiastok, nie len výšku splátok, je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z. Odporca preukázateľne neuhradil z reálne poskytnutého úveru sumu 239,44 eur a to ani po zaslaní mu výzvy na splatenie celého dlhu do 15 dní od podania výzvy na pošte, súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť práve túto sumu 239,44 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania 8,75 % ročne od 1.9.2012 do zaplatenia. Súd priznal

navrhovateľovi úrok z omeškania od 1.9.2012, lebo úver bol zosplatnený k 30.8.2012. V zvyšnej časti žalovanej istiny súd návrh zamietol.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa ust. § 149 ods. 1 OSP, ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa ust. § 151 ods. 8 OSP, vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadří osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva.

Súd rozhodol o trovách konania pri odporcovi podľa § 142 ods. 1 O.s.p. V konaní bol úspešným odporca (mal čistý úspech, lebo navrhovateľ žaloval sumu 2.330,73 eur s príslušenstvom, pritom bol úspešný len po sumu 239,44 eur s príslušenstvom), ktorý si trovy konania neuplatnil, preto mu súd ich náhradu ani nepriznal.

Nakoľko si právny zástupca vedľajšieho účastníka konania uplatnil i trovy právneho zastúpenia, žiada ich uhradiť navrhovateľom, súd sa vyporiadal i s týmto nárokom.

Podľa §93 ods. 2 O.s.p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa §93 ods. 4, veta prvá O.s.p., v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba.

V tomto prípade má súd na mysli konkrétne otázku náhrady trov konania pre vedľajšieho účastníka. Súd vychádzal z čl.47 ods.2 Ústavy SR, v zmysle ktorého má každý právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Z uvedeného ústavného článku , ako aj z ustanovení § 93 ods.2 OSP, §18 OSP, §24 OSP, §25 OSP vyplýva rovnaké právo pre každého účastníka, teda aj vedľajšieho účastníka nechať sa v konaní zastupovať a to aj advokátskou kanceláriou, či advokátom. Základnou otázkou na rozhodnutie o náhrade trov podľa zásady úspechu vyjadrenej predovšetkým v § 142 ods. 1 O.s.p. vo vzťahu ku trovám právneho zastúpenia advokátom v tejto veci je to, či takéto trovy so zreteľom na skutkovú a právnu zložitost' predmetu súdnej ochrany sú alebo nie sú účelne vynaložené trovy, ak sa súčasne vezme do úvahy aj to, že právne zastúpené advokátom je združenie podľa zákona č. 250/2007 Z.z. Rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou súdneho rozhodnutia ako celku a je samo osebe spôsobilé zasiahnuť do práva účastníka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) v rozhodnutí zo dňa 6. 2. 1954 vo veci B. proti R., resp. v rozhodnutí zo dňa 7. 10. 2004 vo veci B. proti R. (č. 30428/96, resp. 7689/01). Základnou zásadou, ktorá ovláda rozhodovanie o náhrade trov civilného sporového procesu, je zásada úspechu vo veci vyjadrená v ust. § 142 ods. 1 O.s.p. V tejto zásade sa premieta myšlienka, že ten, kto dôvodne uplatňoval alebo bránil svoje subjektívne právo alebo právom chránený záujem, mal by mať právo na náhradu trov, ktoré pri tejto procesnej činnosti účelne vynaložil proti účastníkovi, ktorý do jeho právnej sféry bezdôvodne zasahoval. Súd v takomto prípade uplatňuje zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu). Predpokladmi, za splnenia ktorých vznikne nárok na náhradu trov konania, sú : a) plný úspech vo veci, ktorý sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozsudku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej, b) účelnosť trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva, c) čiastočný úspech vo veci zakladá nárok na pomerné rozdelenie náhrady trov konania alebo na to, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pričom nárok na čiastočnú náhradu trov konania sa vypočíta tak, že úspech účastníka konania, ktorému vzniká povinnosť na náhradu trov konania, sa odpočíta od úspechu účastníka, ktorému vzniká právo na náhradu trov konania a výsledok zakladá pomerný nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva a d) neúspech v pomerne nepatrnej časti veci zakladá nárok na celú náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, pričom pomerne nepatrná časť sa môže týkať nároku na príslušenstvo v časti uplatneného nároku, ktorá podľa súdnej praxe neprevyší 5 až 10 % z uplatneného nároku vyjadreného v peniazoch. Zásada úspechu vo veci znamená, že účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania. Posúdenie účelnosti pritom bude závislé od konkrétnych okolností tej - ktorej veci. Podstatou zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by v riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel alebo sa mu prihodila náhoda, ktorá ich vyvolala.

Z obsahu spisu mal súd preukázané, že vedľajší účastník vstúpil do konania oznámením doručeným súdu dňa 22.8.2014, pričom odporcu v oznámení označil menom, priezviskom, spisovou značkou, výškou žalovanej sumy a žiadal zaslať návrh s prílohami.

V tejto súvislosti súd zastáva názor, že účastníci konania majú právo byť v konaní zastúpení advokátom, avšak majú právo len na náhradu trov konania proti neúspešnému účastníkovi konania potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva. Súd je teda oprávnený a zároveň povinný o uplatnenom nároku na náhradu trov konania individuálne rozhodovať z hľadiska ich účelnosti. Súd má z obsahu spisu za preukázané, že vedľajší účastník na strane odporcu dobrovoľne vstúpil do konania, pričom odporcu nekontaktoval. Následne sa vedľajší účastník vyjadril k návrhu a uplatnil si nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. Vzhľadom na cieľ na úlohu vedľajšieho účastníka, ktorými sú ochrana spotrebiteľa je možné predpokladať, že tento disponuje znalosťami a vedomosťami v oblasti spotrebiteľského práva a preto je spôsobilým samostatne ochraňovať spotrebiteľa. Nutnosť a opodstatnenosť svojho právneho zastúpenia vedľajší účastník vôbec nepreukázal a nezdôvodnil ho z hľadiska účelnosti a hospodárnosti. Súd má za to, že takýto paušálny vstup vedľajšieho účastníka do bližšie nepoznaných konaní a udelenie plnej moci advokátovi nemôže byť prejavom naplnenia jeho cieľa a úloh ako občianskeho združenia pôsobiaceho na ochranu spotrebiteľov a taktiež to nemôže byť ani prejavom hospodárnosti jeho konania. Uvedené konanie vedľajšieho účastníka navodzuje stav, že spotrebiteľské združenie neslúži primárne záujmom spotrebiteľa, ale záujmom advokáta, ktorý si v paušálnych podaniach bez bližšej vedomosti o danom konaní (súd má namysli napríklad to, že ani raz nebol v kontakte s odporcom, v prospech ktorého chce vystupovať a hájiť jeho záujmy) do ktorého vstupuje vyčísluje aj náhradu trov právneho zastúpenia. Súd posudzoval i samotný obsah vyjadrenia a argumentácie právneho zástupcu. V rámci svojho vyjadrenia ide síce o hutný text, ktorý je naformulovaný v podobe používanej v ďalších jeho vyjadreniach v iných konaniach na tunajšom súde. Jedine mení číslo a dátum zmluvy, výšku žalovanej sumy, výšku odporcom zaplatenej sumy zistené z listín zaslaných mu súdom (na jeho žiadosť), v % - tých vypočítaná spotrebiteľom zaplatená suma. Teda z siedmich strán hutne písaného vyjadrenia sa samotnej ochrany konkrétneho odporcu týkala jedna A4 strany.

Vzhľadom na vyššie uvádzané úvahy súd dospel k záveru, že vedľajším účastníkom uplatňované trovy konania (za prevzatie zastupovania a vyjadrenie sa) sú účelne a hospodárne len v časti odmeny za 1 úkon a jedného režijného paušálu. Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z § 142 ods. 1 O.s.p. a vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 119 eur. Právny zástupca vedľajšieho účastníka nesprávne vyčíslil odmenu za jeden úkon (101,25 eur) počítajúc ju z tarifnej hodnoty 2.330,73 eur. Nakoľko právny zástupca žiadal zamietnuť návrh v časti 2.091,29eur, správne si mal vyčísliť odmenu za jeden úkon práve z tejto sumy. V tejto časti bol vedľajší účastník aj úspešný. Čiže odmena za 1 úkon z tarifnej hodnoty 2.091,29 eur predstavuje sumu 91,29 eur /41,49 eur + 9,96 eur x5/, z ktorej súd vychádzal. Suma 119 eur pozostáva z: 1/ odmeny za jeden úkon právnej služby 91,29 eur (za prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom); 2/ jeden režijný paušál 8,04 eur; 3/ 20%DPH z súčtu súm z bodov 1./2/ =19,866. Právny zástupca vedľajšieho účastníka žiadal poslať trovy právneho zastúpenia na účet: vedenK.

Ako hlavný dôvod neúčelnosti a nehospodárnosti druhého úkonu právneho zástupcu vedľajšieho účastníka (t.j. vyjadrenie sa k návrhu) súd vidí v tom, že v rámci rozhodovacej činnosti súdov sú prípady ako je tento konkrétny prípad (t.j. navrhovateľ vers. fyzická osoba ako spotrebiteľ) už po dobu dvoch rokov rozhodované, rozhodnutia sú právoplatné a zverejňované na stránke Ministerstva spravodlivosti SR. A právny zástupca vedľajšieho účastníka vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne nové skutočnosti na obranu odporkyne okrem tých, ktoré sú súd známe z už zaužívanej súdnej praxe. Čiže súd si ustálil, že v tomto konaní bolo právne zastúpenie vedľajšieho účastníka dôvodné len v rozsahu jedného právneho úkonu a to prevzatie zastúpenia a prvá porada s klientom, pričom v rámci prvej porady mu mohol poskytnúť informácie použiteľné v tomto konaní. Vychádzajúc z samotného obsahu vyjadrenia súd zistil, že zväčša o prefabrikovaný vzor vyjadrenia. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka v časti samotného vyjadrenia súd hodnotí za nadbytočné a nehospodárne.

V závere súd už len konštatuje, že nedošlo k porušeniu práva na právnu pomoc a rovnosti účastníkov garantovaného čl. 47 ods. 2,3 Ústavy SR, nakoľko predmetné trovy v časti vyjadrenia neboli účelne vynaložené, t. j. nepôsobili v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Súd ďalej vychádzal z toho, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v

spotrebiteľských veciach. Podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotné združenie má v radoch členov osoby, ktoré majú právnické vzdelanie. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne názory zaujali vo svojich rozhodnutiach pr.: Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012 a sp. zn. 3Cob/259/2011, Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co/141/2012, Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 17Co/91/2012.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave, dvojmo.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. Musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda , v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. a)-f) O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.). Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.